

Så skall man fördrifwa dödens bitterhet.

Skalldebref til mina Björnar.

Högwälsborne, Wälsborne Högädle, Högärewördige Wäldrewördige
Högäcktade och Konstförfarne Herrar, Män och Mästare!

Nu jag skottfri är för Gyllstuns skarpa pilar
Så länge i Er fång en lycklig walmog hwilar
In mitt i höstens slakt I sugen på Er ram
Och än min Swänska Björn är sedig som et lamm.

Men jag som qwäda bör: Nu hwilar hela jorden
En Paulus lik i Saduceers krig.

För gapet rusar fram! (hwad djerfhet griper mig?)
Jag ropar dessa orden

O Tolamodets Björn! Din Gud wälsigne dig.

Men strapt de wakna opp — Aft! hör från alla Kanter
Triumf! Contanter ja Contanter

Tretusende Prænumaranter

Och med femhundrade hans tryck betalas Kan.

Men äta skall jag som en ann

Swad äta? — Moses Bröd i torra Ökenen fann . .

Lägg hundra till, med dem en yr och wacker fjälla

Ni på ett år Kan underhålla

Minsann! Minsann!

För en i krig så aflädd Man

Går det nog ann

Straxt gif of resten hit — Nej! mer förfräckt jag blifwer

An Strids-Banerets Barn, som stå i främsta led

Om emot det (dock frid of Himlen gifwer)

En Preussisk RhodthenKopf arg och Mustalschiske red,

Se hwilken Skock opp i mitt loft sig samlar

Meublerat med et timglas för ett ur

Hålt — det war sant! Maculatur . . .

Cerberus ren med fasans nycklar framlar.

Nej! Björnar! Ej förhasten Er

Lätt nästa ark på Trycket föras

Jag där den sista sanning ger

Hwaraf en Tiger skulle röras

Om något underwärt kan ske.

Då Ornen högt mot månen hvingar

Han fångar alt hwad han får se

Men Björnar! och i Ornens ungar!

Hwi kommen J för sent? — Han bort n. d. rofwet for:

Den redan gripit alt som har de längsta flor.

Ja! ja! J ägen dock ett hjirra . . .

Och det är det, som wäcker smärta

Hos ett af Ornen frägar bröit

Ej hårda kopparn lika för Tacksamhetens röst.

Du kan ej Dem den Godhet wedergjälla
 Som de så ömt ha wisat dig
 Det mina Herrar! plågar mig , , ,
 Dock , , , Bödeln må wäl tårar fälla
 At Björn på Ericsberg har hela Stockholm sett
 Och skulle jag mig fattig ställa?
 Jag som från mitt Förlag så ofta papper gett.
 Ni weten på de blad som andra åt mig skrifwa
 Har ännu aldrig stått: At den skall ophängd blifwa
 Som detta efterapa tör.

Bör man åt mina Ark ej förtråde gifwa?
 För deras skull i galja ingen bör.

Så magra skriken J. och tunga aptar höjen
 Min Gud! hwad ofördrat J gode Herrar rdjen!
 Jag hemma satt i går wid en förtråsig båt
 Blott för den åran ha at dricka så Ex skål.
 Mig Pigan halfsfull såg: straxt började hon winka
 At sången? . . . Nej åt Callan såg des blick
 Då hon tre sermarksstycken fick
 At köpa Spicklar, Smör och Skinka.
 Wäntan! Hon neg och gick
 Kom åter, då jag straxt af Hölars-Sociteten

Inveckladt såg min Dax, min Skinka och mitt Smår

I trenne ark af Tryck-Skriften

Så feta . . . at det mig i Sjålen lugnad gör

Och dessa dessa blad I vågen magra falla. . . .

Men redan jag Er gid'pa ser;

Allt wål! Jag will då Er

Eil rolig sömn åt Himlens wård befalla

Som nog en annan tid för mig betalning ger.

Sack då för hwarje steg jag får i frihet wandra . . .

På Cour och på Levè hos Majestätet *) gå

Sack at jag utan Skärm kan i min winds glugg stå

Och ingen tittar opp, och ingen ropar så

Kom ner, kom ner: Hur blir det med det andra?

Likwål jag Flere wet, som hwarje månads slut

Ge blott af händ sex plåtar ut

At dem i bojer så behålla

Som sjelfwe ej sin ofärd wälla,

Men om en Faderlös will dessa Busar be

Då ha de ingen slant at ge.

Jag

*) Konung Pharaos.

Jag stutar — Må på Er sitta hufwa wälde wisa

Den tunga fönnens Gud

Till dess i wäckens opp wid Doms-Bafunens ljud

Med Abraham at middag spisa.

Förläggaren.

P. S. Annu ett ord — I som ha sedt min fara!

Hwardöwer upwäcks Er förtret?

Bland fel som äro uppenbara

Är det at borga den som rimma wet

Men bra ursinnigt tycks det wara

At wissa bjödena en Poët.

Arket 7 utkommer nästa mandag kl. 8 om morgonen.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BRODIN, 1783.

Tryck-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 10 November 1783.

Herr Dr Arnaud så celebre för sina skrifter har nyligen utgifvit en Tome af Anecdotes diverles alla tjenliga at inspirera Åra, Omhet, och dygd — Ibland dem har han äfwen optagit den olyckliga Grefwinnan Spastaras öde med sitt barn i sammen wid sidste Jordbäsningen i Calabrien hwaröfwer en Swänst den wittva Herr Lidner äfwen helt nyligen författat et ömt och rörande qwäde *) Auctoren underrättar oss at Grefwinnan war född i Frank-Rike, Dotter af en Adelsman Pierre Feu, som beklädde et civilt Ambete i Provence. Sjelfwa Herr Arnauds Anecdote bör ej läsas i utdrag såsom så ganska intrestant — Men et par af hans Noter under detta stycket will jag insöra.

„En förnäm Fru hwars snille swarade emot des hjärta, war en gång i ett Sällskap där hon hörde berömmas ett Drame, hwari en mor för at undswa en Theatralisk dygd, upoffrar sitt egit barn (i alla våra Spectacles finnas gemenligen sådana lögner emot naturen) Ac säger hon, huru litet Auctoren har kjänt hwad en Mor är, jag — jag skulle begä de grymmaste brått för at frällsa mina Barn. Se där Naturen och en Mor lämnad til sig self.

„När (utropar också Herr Arnaud) skola våra Theatrer blifwa sanningens och Naturens Schola? När skall man undwika alla yterligheter, alla

*) En annan gång skall jag insöra en recension där af som litwål förtjenar en bättre pennu än min.

8/10
68

„alla så orimliga fictioner hvar för sig Spectateurerna gäpa, men aldrig tjäna
 „na? — Huru långt är icke Theatervetenskapen; så huswärdycke den af-
 „wen är i flere Riken, ifrån det rätta och det sanna?

„En Mor reste ifrån America med sin Son som ännu låg i waggan — Man såg Hamnen ifrån Fartyget, då en hiskelig storm uppkommer, råddhåga och förfredelse utbreder sig, faran ökes och hoppet den olyckliga sista ressource war ej mera, skeppet fullt af watten började sjunka, besättningen, de måste förgås, och några hjälpa sig med simmande. En Negre i tjenst hos Frun öfwerger henne intet, han tar henne och hennes barn i sina armar och kastar sig i Hafwet. Denna wärdiga människans wisar et mod utan like, han simmar med all den konst och all den styrka som är möjlig — Men hans krafter astyna, hon märker och hon säger honom det, han will trösta henne, men ömsider kan hon ej bedraga sig at icke Negerens börda är för dryg. Det är då som hela modershjertat öppnar sig. „Min Wän! säger hon til sin adelmögiga bestyrare, tänk intet mera på mitt lif utan på mitt barns, berättat en gång för det at jag dödt för des frällning. I det samma rycker hon sig ifrån Negren, kysser sin Son och begrafwes i böljorna.

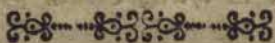

Min Herr Förläggare.

Fag är et Fruntimmer af börd, min familie är gammal, och ändå hwilken Contradiction! Skrifwer jag Er til — Man skall någon gång säga ner blott för at smaka den Satisfaction och stiga opp — Jag Cacherrar mitt namn (det bör Ni begripa) men jag adresserar mig under ett lånt til Er i en sak som rör mitt hjärta. Min Herre! i Era blad som andra at Er Skrifwa, har jag hört af min nådiga Frumors och mina nådiga Tanter at där skall någon gång stå små moraler, som passa äfwen för Damerna, „han låter förlägga för alla åldrar, alla stånd säga de, war då så god och förlägg at mig ett råd, et godt råd, huru jag skall bete mig

te mig — Jag är nu i den där Critiska åldern emellan 14 och 15 år jag har Friare . . . ja Gudskjelof! jag har två för en, och jag är willrådig. På Naisfaneens wagnar, kan jag just intet reprochera dem, fast de långt ifrån, ej hinna op til min (men så är det dock hela arfwet och hela Capitalet jag har) — Jag skulle intet wara capable af en mesalliance, nej — Herr Förläggare! mitt bryderi är endast det, den ena är snart 40 år utgånmal, är således intet i tjenst, det förstår sig, men har Caractere och är rätt wälmående, så wida han har ett stort Säteri som ej står i Banken utan ligger i Wästerghylln, är præcisement intet ful, men ser något matt ut — Den andra äter, 5 år äldre än jag, wacker, rast, men fattig och ännu i en lönlös tjänst, han kallas wäl Capitaine, men jag tror at han ej har mera än Under-Officers lön, — Uck jag har så när glömt berättat, hwilket under! at han är Ridbare af Swärdsorden — Confrontera nu om Ni behagar dessa Lysnings-Sedlar, och gif mig straxt Ett råd huru jag skall wälja, och huru jag på det agreablesta wiset skall passera mina återstående dagar.

Daphne.

Swar til Daphne.

Sintet just i consideration af Er unga Caprens Skönhet eller hans Ridders Orden, om han dock hade den Fransyska, utan af helt andra ordsaker will jag ge Er följande Råd. Jag har skrifwit det i Er Caprens namn, han skrifwer utan twiswel en ganska Skön prosa, men jag gifar at han ej kommer så fært i rumm, ty wi ha ännu inga tryckta Hjärleksbref på vers här i Sverje.

Hör sköna Daphne! hur det går
 Om Du til Mann en Gubbe får,
 När Solen sina Facklor tänder
 Han Dig Ditt Thé, Ditt Caffé sänder
 Och Dagen om på Dig använder
 Allt hwad i hans förmåga står.
 Nu Fynnningen på luset rår

Doh

Och rofken ner i Staken bränner , , ,
 Straxt Sagor han för Dig opfinner
 En Saga om Barthlebas bad,
 Men Du til sängen går åstad
 I hoppet trånsfull, yr och glad,
 Dock knapt Du under Täcket hinner
 Föran han snarkar til: Min skatt!
 Sof wäl . . Där ligger Du! — God natt
 Hur säll om sömnens Gud dig dränker
 I en af kärlek rusig dröm
 Min Daffne! andra kånstor glödm
 An dem en lycklig dwala skänker.

Men åter, om Din fria Sjal
 Till Man en hurtig Gose wäljer
 Du alla Dagens nöjen täljer
 Och natten . . Då först mär Du wät
 Ann äro Dina suckar tomma
 Men Du har wisja håg och smak
 Så mins at blott i lifwets blomma
 Blic Dagen säll af Nattens wät.

